

Сергій Єсенін

Любов хулігана

Вірші

З російської переклав
і впорядкував
Роман Ладика

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84-5Рос
Є82

Серію “Шедеври світової поезії” засновано 2004 року

Передмова
Валентина Корнієнка

Видано за сприяння
Тернопільської облдержадміністрації, Тернопільської обласної ради,
товариства “Ант” (директор Михайло Ратушняк),
за що автор перекладів і упорядник виносить щирю подяку.

Єсенін С.

Є82 Любов хулігана: Поезії/Упор. Р.Ладика. — Рос. мовою з паралельним українським перекладом. — Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2007.— 240 с. — (Серія “Шедеври світової поезії”).

ISBN 966-408-069-1

ББК 84-5Рос

Охороняється законом про авторське право.

Жодна частина цього видання не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавця.

ISBN 966-692-290-8 (серія)
ISBN 966-408-069-1

© Ладика Р., упорядкування, 2007
© Корнієнко В., передмова, 2007
© Навчальна книга – Богдан, макет,
художнє оформлення, 2007

Чую радуницу Божью —
Не напрасно я живу,
Поклоняюсь придорожью,
Припадаю на траву.

Между сосен, между елок,
Меж берез кудрявых бус,
Под венком, в кольце иголок,
Мне мерещится Иисус.

Он зовет меня в дубровы,
Как во царствие небес,
И горит в парче лиловой
Облаками крытый лес.

Голубиный дух от Бога,
Словно огненный язык,
Завладел моей дорогой,
Заглушил мой слабый крик.

Льется пламя в бездну зренья,
В сердце радость детских снов,
Я поверил от рожденья
В Богородицын покров.

Благодать Господню чую —
Не даремно я живу,
Придорожнє все шаную,
Уклякаю на траву.

Поміж сосон, між ялинок,
Між намист беріз дивлюсь:
Під вінком з голок-тернинок
Привиджається Ісус.

Кличе він мене в діброви —
Під небесних врат навіс,
І горить в парчі бузковій
Хмаровинням вкритий ліс.

Голубиний Дух від Бога,
Ніби полум'я язик,
Полонив мою дорогу,
Заглушив мій кволий крик.

Пломінь летється в зору прірву,
Сни дитячі в серці знов,
Я з народження повірив
В Богородиці покров.

Не ветры осыпают пущи,
Не листопад златит холмы,
С голубизны незримой кущи
Струятся звездные псалмы.

Я вижу — в просиничном плато,
На легкокрылых облаках,
Идет возлюбленная Мати
С Пречистым Сыном на руках.

Она несет для мира снова
Распятъ воскресшего Христа:
“Ходи, мой сын, живи без крова,
Зорюй и полднюй у куста”.

И в каждом страннике убогом
Я визнавать пойду с тоской,
Не помазуемый ли Богом
Стучит берестяной клюкой.

И может быть, пройду я мимо
И не замечу в тайный час,
Что в елях — крылья херувима,
А под пеньком — голодный Спас.

Мне грустно на тебя смотреть,
Какая боль, какая жалость!
Знать, только ивовая медь
Нам в сентябре с тобой осталась.

Чужие губы разнесли
Твое тепло и трепет тела.
Как будто дождик моросит
С души, немного омертвелой.

Ну что ж! Я не боюсь его.
Иная радость мне открылась.
Ведь не осталось ничего,
Как только желтый глени и сырость.

Ведь и себя я не сберег
Для тихой жизни, для улыбок.
Так мало пройдено дорог,
Так много сделано ошибок.

Смешная жизнь, смешной разлад.
Так было и так будет после.
Как кладбище, усеян сад
В берез изглоданные кости.

Вот так же отцветем и мы
И отшумим, как гости сада...
Коль нет цветов среди зимы,
Так и грустить о них не надо.

Я усталым таким еще не был.
В эту серую морозь и слизь
Мне приснилось рязанское небо
И моя непутевая жизнь.

Много женщин меня любило,
Да и сам я любил не одну,
Не от этого ль темная сила
Приучила меня к вину.

Бесконечные пьяные ночи
И в разгуле тоска не впервые!
Не с того ли глаза мне точит,
Словно синие листья, червь?

Не больна мне ничья измена,
И не радует легкость побед,—
Тех волос золотое сено
Превращается в серый цвет.

Превращается в пепел и воды,
Когда цедит осенняя муть.
Мне не жаль вас, прошедшие годы,—
Ничего не хочу вернуть.

Я устал себя мучить бесцельно,
И с улыбкою странной лица
Полобил я носить в легком теле
Тихий свет и покой мертвеца...

И теперь даже стало не тяжело
Ковлять из притона в притон,
Как в смирительную рубашку,
Мы природу берем в бетон.

Рідну хату покинув я,
Залишив світанкову Русь.
В три зорі над ставком березняк
Теплить сивої неньки журу.

Місяць скрекотнем золотим
Розпластався на тихій воді.
Сивина, ніби з яблунь дим,
Світить в батьковій бороді.

Я з поверненням забарюсь!
Ще співають і дзвеніть пурзі.
Стереже світанкову Русь
Клен старий на одній нозі.

Знаю, радість в ній той знайшов,
Хто тулив дощ листків до губ.
Бо у клена старого знов
Золотий, як у мене, чуб.

Переклад М. Левицького

Шагане ти моя, Шагане!
Це тому, що я з півночі, певне,
Я повім тобі, поле зелене.
Як в житах місяць хвилю жене.
Шагане ти моя, Шагане.

Це тому, що я з півночі, певне,
Та ще місяць там більший в сто раз,
Хоч би як красувався Шіраз,
Та Рязань наймиліша для мене.
Це тому, що я з півночі, певне.

Я повім тобі, поле зелене,
Це волосся скупав я в житах,
Хоч на палець його намотай —
То не боляче зовсім для мене.
Я повім тобі, поле зелене.

Як в житах місяць хвилю жене,
Ти по чубі моїм здогадайся,
Дорога, пожартуй, повсміхайся,
Не мани тільки в спогад мене,
Як в житах місяць хвилю жене.

Шагане ти моя, Шагане!
Там, на півночі, дівчина рідна,
Крапля в краплю до тебе подібна,
Може, згадує зараз мене...
Шагане ти моя, Шагане.

Переклад М. Левицького

СОБАЦІ КАЧАЛОВА

Подай на щастя лапу, Джім,
Такої лапи я не бачив зроду.
Повиймо вдвох при місяці яснім
На лагідну, безвітряну погоду.
Подай на щастя лапу, Джім.

Голубчику, та не лижись аж так.
Хоч найпростіше мусиш зрозуміти.
Таки не знаєш ти життя на смак,
Не знаєш, що на світі варто жити.

Господар в тебе милий, знаний скрізь,
І завжди він гостям в своєму домі радий,
І квапиться, всміхнувшись, кожен гість,
Щоб оксамитну шерсть твою погладить.

Ти по-собачому красивий, чорт візьми,
Ласкавинку в очах не вмієш приховати.
Й, нікого не спитавшись, між людьми,
Мов п'яний друг, ти лізеш цілуватись.

Мій любий Джім, серед гостей твоїх
Ти всяких і не всяких знав немало,
А та, сумна й мовчазніша од всіх,
В твоєму домі часом не бувала?

Вона прийде, кажу тобі як другу.
І ти зустрінь її іще здаля.
Лизни їй замість мене ніжно руку
За все, в чім винен і не винен я.

Переклад М. Левицького